

Arrest

nr. 185 537 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 13 februari 2014 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-attaché op 06.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf.”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Mevrouw:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de

procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft - die op 1 maart 2016 in werking is getreden - bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing”.

Op 26 mei 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 februari 2014 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden met het onderhavige beroep.

Op 21 mei 2014 diende de verzoekende partij eveneens een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 juni 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat werd ingediend op 28 juli 2014 (gekend onder het rolnummer RvV 157 245).

Met toepassing van artikel 39/68-3, §3, van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting werd bepaald op 15 februari 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, §2, van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat, wat betreft de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de beslissing van 26 juni 2014, tenzij de verzoekende partij haar belang aantoonst bij het behandelen van de thans bestreden beslissing.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 15 februari 2017 werd het volgende opgenomen:

“De zaken RvV 148 911 en RvV 157 245 (nummers 5 en 6 op de rol) worden samen opgeroepen en behandeld.

De wnd. voorzitter wijst op artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet en stelt dat indien de verzoekende partij een onontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog hangende is, de Raad oordeelt op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.

De advocaat van de verzoekende partij sluit zich hierbij aan en verwijst naar het verzoekschrift.

De advocaat van de verwerende partij gedraagt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad en verwijst naar de nota met opmerkingen.”

Door “*zich hierbij aan te sluiten*” toont de verzoekende partij niet aan dat zij alsnog belang heeft bij de behandeling van het onderhavige beroep en verzet zij zich derhalve niet tegen de vaststelling dat zij geacht wordt afstand te doen van het huidige beroep.

De afstand van geding wordt vastgesteld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.2. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat*

om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in een 'vierde middel' de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden, kan niet zonder onderzoek van dit middel worden voorgehouden dat dit *a priori* niet gegrond is ten einde te stellen dat verzoekster hoe dan ook geen belang heeft bij het beroep tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een 'vierde middel' ("*enig middel ten aanzien van het bevel*") de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit de lezing van dit middel blijkt evenwel dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM volledig verbindt aan de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de thans eerste bestreden beslissing.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij heeft besloten tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat een beslissing werd genomen over het verzoek tot medische verblijfsregularisatie, tezelfdertijd als de eerste bestreden beslissing. Beide beslissingen werden op dezelfde dag door dezelfde ambtenaar genomen. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij de beslissing over het bevel om het grondgebied te verlaten heeft verbonden aan de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aldus kan uit de wijze waarop het bestreden bevel tot stand is gekomen worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster. In concreto oordeelde de arts-attaché in zijn medisch advies van 6 februari 2014 in dit verband dat verzoekster behandeld werd voor diabetes type 1 en chronische terminale diabetische nefropathie. Hij stelde vast dat insulinebehandeling noodzakelijk was en dat voor de terminale nierinsufficiëntie verzoekster gedialyseerd wordt. Deze dialyse blijft noodzakelijk zolang verzoekster geen niertransplantatie krijgt. Hij stelde ook vast dat de dialyse in 2008 werd gestart in Casablanca. Op basis van de informatie in het administratief dossier besloot de arts-attaché dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling van de chronische nierinsufficiëntie in Marokko beschikbaar zijn. Er werd vastgesteld dat verzoekster kan opgevolgd worden door een nefroloog en/of een internist en dat dialyse beschikbaar is. Er zijn eveneens mogelijkheden voor niertransplantatie. Verder stelt de arts-attaché vast dat de nodige medicatie of substituties hiervoor beschikbaar zijn. Ook voor de diabetes werd vastgesteld dat de noodzakelijke verzorging beschikbaar is in Marokko. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen stelde de ambtenaar-geneesheer verder vast dat er een systeem bestaat voor economisch zwakkeren die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte verzekering. De zorgen worden verstrekt in publieke ziekenhuizen, ook medicatie valt hieronder. In 2011 werd een project opgestart om deze medicatie uit te breiden naar heel Marokko. Dit systeem bestaat naast het systeem van verplichte ziekteverzekering.

Verzoekster betwist de toegankelijkheid van medische zorgen in Marokko en voegt ter ondersteuning bij haar verzoekschrift een artikel uit de 'New York Times' d.d. 27 maart 2013. De Raad merkt evenwel op dat dit betrekking heeft op de algemene situatie van de financiering van de gezondheidszorg in Marokko en tekortkomingen met betrekking tot de ziekteverzekering. Ook blijkt uit dit artikel dat er regionaal veel verschillen zijn. Zo wordt de situatie in openbare ziekenhuizen in Casablanca als beter voorgesteld dan in afgelegen landelijke gebieden. Er is sprake van een aantal aanhoudende problemen, zoals corruptie, een onvoldoende aantal voorzieningen en een hoge kindersterfte. Het blijkt hier evenwel te gaan om een kritiek van algemene aard, die geen afbreuk doet aan de concrete beoordeling in de huidige zaak dat verzoekster kan behandeld worden in Marokko.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden reeds behandeld werd in Casablanca. De arts-attaché oordeelde in haar advies van 6 februari 2014, op basis van informatie afkomstig van 'International SOS', dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling van chronische nierinsufficiëntie beschikbaar zijn. Verzoekster kan opgevolgd worden door een nefroloog en/of een internist en dialyse is beschikbaar. Er

zijn tevens mogelijkheden voor niertransplantatie. Micera (methoxy polyethyleen glycol-epoëtine beta) is beschikbaar. Phoslo is beschikbaar. Kayexalaat kan vervangen worden door het gebruik van een aangepast dialysebasd. Carvedilol kan gesubstitueerd worden door bisoprolol. Ook voor verdere opvolging en behandeling van de diabetes mellitus is alles beschikbaar in het land van herkomst: opvolging kan zowel door de huisarts als door een internist. Lantus (insuline glargine) kan zonder probleem gesubstitueerd worden door insuline demetir, gelijkaardig langwerkend insuline-analoog dat zeker beschikbaar is. Novorapid (insuline aspoort) is beschikbaar. Voor opvolging van het oogprobleem zijn oftalmologen beschikbaar.

De arts-attaché oordeelde verder, met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen, dat er in Marokko een systeem bestaat van solidariteit voor de economisch zwakkeren (RAMED) dat uit het systeem valt van verplichte ziekteverzekering (AMO). Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom deze systemen haar niet zouden toelaten aanspraak te maken op de vereiste medische zorg.

Waar verzoekster aanvoert dat haar nieraandoening terminaal is en dat een onderbreking van de behandeling haar overlijden tot gevolg kan hebben, wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaat met maatregelen om over te gaan tot een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Het betreft een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen na kennisgeving. Aldus wordt verzoekster weliswaar geboden het grondgebied te verlaten, maar wordt haar tegelijkertijd een termijn voor vrijwillig vertrek geboden. Evenmin blijkt dat, op het ogenblik van de behandeling van de zaak, inmiddels zou zijn voorzien in dwangmaatregelen. Verzoekster bevindt zich dan ook in de gelegenheid om, in het kader van haar vrijwillig vertrek, te voorzien in de gepaste maatregelen met het oog op de verderzetting van haar behandeling in Marokko. Verzoekster maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de thans tweede bestreden beslissing, kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld voor zover dit betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, de thans eerste bestreden beslissing.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de thans tweede bestreden beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT